

Αυτοδυναμίες και Αυτο-αδυναμίες

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ*

Σε κάθε εκλογική αναμέτρηση από τη μεταπολίτευση και μετά, το επίκεντρο της προσοχής όλων - αναλυτών, δημοσιογράφων, οικονομικών παραγόντων, ευρωπαϊκών και διεθνών θεσμών - βρισκόταν στο ποιος από τα δύο μεγάλα κόμματα θα κερδίσει την πρώτη θέση και άρα θα σχηματίσει κυβέρνηση για να εφαρμόσει το πρόγραμμα το οποίο είχε εξαγγείλει και βάση του οποίου ζήτησε την ψήφο του ελληνικού λαού.

Σήμερα, όμως, μιλάμε πλέον με άλλους όρους, πρωτόγνωρους σε σχέση με όσα είχαμε συνηθίσει. Το πολιτικό τοπίο έχει αλλάξει δραματικά και οι όροι του παιχνιδιού είναι εντελώς διαφορετικοί. Ο παλιός δικομματισμός του σκληρού διπολισμού μεταξύ των δύο παραδοσιακών αντιπάλων, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, δεν υπάρχει πια και για πρώτη φορά στην μεταπολιτευτική μας ιστορία το επίκεντρο του ενδιαφέροντος δεν στρέφεται στο πρώτο κόμμα, αλλά στο τρίτο.

Όλοι ξέρουν πλέον ότι οι αυτοδυναμίες δεν δίνουν λύσεις και είναι δύσκολες. Τα προβλήματα είναι τώρα τόσο έντονα και επείγοντα και το κόστος των αποφάσεων τόσο ακριβό που κανείς μόνος του δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις των καιρών. Το είδαμε να συμβαίνει με το αυτοδύναμο ΠΑΣΟΚ του 44% το 2009 που αρνούμενο να μοιραστεί την ευθύνη της διαχείρισης της κρίσης, υπέστη πρωτοφανή φθορά και δεν κατάφερε να πείσει για το προφανές: Ότι η κρίση που αντιμετωπίσαμε μετά από 5 χρόνια τραγικής και εγκληματικά επιπόλαιης διακυβέρνησης από τη ΝΔ ήταν αυτή που μας οδήγησε σε μέτρα επείγοντα που δεν ήταν ευχάριστα, που μας πόνεσαν και μας μάτωσαν. Δεν πείσαμε λοιπόν ότι η κρίση ήταν που έφερε το μνημόνιο και τη σκληρή λιτότητα στη χώρα μας και όχι το αντίστροφο. Δεν μοιράσαμε την ευθύνη ώστε να κτιστεί περιβάλλον συναίνεσης. Κι έτσι βρεθήκαμε μόνοι έχοντας απέναντι όλους τους άλλους, τους αντιμνημονιακούς που χόρευαν με τη δημαγωγία και τον εύκολο λαϊκισμό τους πάνω στις πλάτες μας.

Το πάθημα δεν έγινε μάθημα στην δεξιά που ήταν η κατ' εξοχήν υπεύθυνη για την κατάσταση. Κι ενώ κτιζόταν η οργή εναντίον του «κακού» ΠΑΣΟΚ που έκοβε μισθούς και συντάξεις, ο κόσμος δεν μπήκε στον κόπο να ασχοληθεί με τα αίτια και τους υπευθύνους της κρίσης, δίνοντας συγχωροχάρτι τόσο στη δεξιά, όσο και στις νοοτροπίες που μας οδήγησαν εδώ. Έτσι, τον Μάιο του 2012 η ΝΔ που στο μεταξύ είχε εγκαταλείψει την πλατεία Συντάγματος και τις αντιμνημονιακές κορώνες, κατέβηκε στις εκλογές με σημαία της πάλι την αυτοδυναμία. Και τι κατάφερε; Έλαβε ένα 18% και ήρθε στην πρώτη θέση με το ΠΑΣΟΚ σε απόσταση αναπνοής σχεδόν, στο 13%. Ούτε τότε κατάλαβε η Δεξιά ότι η αυτοδυναμία ήταν άπιαστο όνειρο και παρά το μεγάλο κόστος για τη χώρα μας έσειρε πάλι σε εκλογές τον Ιούνιο. Έτσι, σχηματίστηκε η πρώτη κυβέρνηση συνεργασίας που προέκυψε μετά από εκλογές στην Ελλάδα της κρίσης, ανάμεσα στη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ, με στόχο την ολοκλήρωση της δημοσιονομικής προσαρμογής που το ΠΑΣΟΚ με την κοινοβουλευτική του πλειοψηφία είχε προχωρήσει στο μεταξύ ως το 80% πληρώνοντας το τεράστιο κόστος στις κάλπες.

Τότε μόνον κατάλαβε η ΝΔ ότι η αυτοδυναμία μπορεί να περιμένει. Έχοντας στο μεταξύ αποδεχτεί πλήρως τη δική μας πολιτική και στρατηγική, η ΝΔ άρχισε να παίρνει μια μικρή ιδέα του τι σημαίνει ευθύνη και πολιτικό κόστος.

Στις ευρωεκλογές του 2014 η ΝΔ έχασε από τον ΣΥΡΙΖΑ και ήρθε στη δεύτερη θέση και ο μόνος λόγος που η κυβέρνηση δεν κατέρρευσε τότε ήταν ότι το ΠΑΣΟΚ κατάφερε να κρατηθεί στο 8% κόντρα στην τρομοκρατία των δημοσκοπήσεων που μας έδιναν 3-4%.

Και τώρα φτάσαμε εδώ. Με τον ΣΥΡΙΖΑ να μην έχει καταλάβει τίποτα από την πρόσφατη ιστορία, να μην έχει διδαχθεί από τα λάθη των αντιπάλων του και να ζητά αυτοδυναμία. Αυτοδυναμία για να κάνει τι; Για να εφαρμόσει απερίσπαστα και πλήρως το πρόγραμμά του. Ένα πρόγραμμα ανιστόρητο, αφελές, επικίνδυνο, συγκρουσιακό, ουτοπικό, που μας οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή. Ο ΣΥΡΙΖΑ αποκλείει, λέει, οποιαδήποτε συνεργασία με τους πάντες, εκτός του ΚΚΕ και του ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δύο ξεκάθαρα αντιευρωπαϊκά κόμματα.

Χωρίς να έχει επίγνωση της πρωτοφανούς δυσαρμονίας που θα έχει μια κυβέρνηση αυτοδύναμου ΣΥΡΙΖΑ του 30-35% με την ίδια την κοινωνία προσπαθεί να πείσει με κουτοπονηριά και δήθεν αφέλεια ότι όλα θα είναι υπέροχα, αισιόδοξα, θα κατατροπώσουμε την Ευρώπη, θα πάρουμε λεφτά, θα γεμίσουν οι τσέπες μας και θα βρούμε τον επίγειο παράδεισο. Αυτός ο επικίνδυνος εφησυχασμός όμως είναι ένα μεγάλο ψέμα που μπορεί να

οδηγήσει στην απογοήτευση, στον θυμό και την οργή έναν κουρασμένο λαό που ίσως έτσι στραφεί σε άλλες, απεγνωσμένες επιλογές.

Παράλληλα, βέβαια, ο κ. Τσίπρας λέει ότι θα εφαρμόσει το πρόγραμμά του μόνο αν έχει αυτοδυναμία. Δεν ξέρω ειλικρινά αν αυτό συνιστά απειλή ή διαβεβαίωση. Δηλαδή, απειλή ότι «προσέξτε, αν μου δώσετε αυτοδυναμία θα αναγκαστώ να το εφαρμόσω όλο και γιαί πυρί μιχθήτω». Ή διαβεβαίωση ότι «μη φοβάστε δε θα έχω αυτοδυναμία και θα χρησιμοποιήσω ένα άλλοθι για να μην επιχειρήσω να κάνω αυτά που λέω ότι θα κάνω, αλλά δεν γίνονται ή αν γίνουν είναι επικίνδυνα». Δεν ξέρω εν τέλει αν αυτό εκφράζει την επιθυμία του ΣΥΡΙΖΑ για αυτοδυναμία ή μια κρυφή αίσθηση αυτο-αδυναμίας ενός κόμματος που ίσως υποψιάζεται το αδιέξοδο της στρατηγικής του, αλλά δεν μπορεί να το παραδεχτεί.

Λοιπόν, ο ελληνικός λαός ας κρίνει ελεύθερα. Αλλά οι πολίτες θα πρέπει να ξέρουν ότι στις 26 Ιανουαρίου τελείωσαν τα ψέματα. Δεν θα υπάρχει ούτε αυτοδυναμία, ούτε δυνατότητα να μας σύρει κανείς σε δεύτερες εκλογές και να πάρει πάνω του το κόστος της εθνικής οπισθοχώρησης που αυτές θα προκαλέσουν, αλλά ούτε και άλλοθι για κανέναν.

Και ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο έχει τεράστια σημασία το τρίτο κόμμα, ο φορέας της τρίτης εντολής κατά το Σύνταγμα, ο εθνικός εγγυητής που θα εμποδίσει το ατύχημα. Ας ξέρουν λοιπόν οι πολίτες που θα πάνε στις κάλπες την Κυριακή ότι ο εγγυητής πρέπει να έχει εχέγγυα για την εγγύηση αυτή. Πρέπει να έχει στρατηγική, πρέπει να έχει γνώση, πρέπει να έχει εμπειρία. Το ΠΑΣΟΚ είναι εγγυητής της εθνικής σταθερότητας, δεν είναι κυβερνητικός μπαλαντέρ. Δεν θέλουμε να είμαστε σώνει και καλά σε μια κυβέρνηση, δεν θέλουμε να μετέχουμε περαιτέρω σε καμία φθορά.

Θα συμβάλλουμε στο να κυβερνηθεί και να πορευτεί ο τόπος με ασφάλεια, αλλά δεν πρόκειται να προσχωρήσουμε σε καμία πολιτική που δεν πιστεύουμε και που τη θεωρούμε επικίνδυνη. Δεν προσχωρήσαμε στην πολιτική κανενός, οι άλλοι προσχώρησαν στη δική μας. Όχι επειδή έχουμε το αλάθητο, αλλά επειδή δεν υπάρχει άλλος δρόμος εάν θέλουμε επιτέλους να είμαστε μια κανονική χώρα, μέσα σε μια Ευρώπη ισχυρή, με το ευρώ ως νόμισμά μας.

** Προέδρου του ΠΑ.ΣΟ.Κ*